

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **KORABEL, družstvo**, IČ 257 98 537
sídlem Na Hřebenkách 815/130, 150 00 Praha 5
zastoupeného advokátem JUDr. Ing. Mgr. Pavlem Sorokáčem,
sídlem Pařížská 68/9, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2020, č. j. 5473/20/5300-22441-711776,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) č. j. 8196505/18/2008-52522-108830 ze dne 31. 10. 2018, který vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) za zdaňovací období listopad 2016, jímž byla doměřena daň ve

výši 1 029 777 Kč a současně byla uložena zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z doměřené daně, tj. v částce 205 955 Kč, a dále proti dodatečnému platebnímu výměru na daň DPH č. j. 8196666/18/2008-52522-108830 ze dne 31. 10. 2018, který vydal správce daně za zdaňovací období leden 2017, jímž byla doměřena daň ve výši 802 326 Kč a současně byla uložena zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z doměřené daně, tj. v částce 160 465 Kč.

2. Podstatou sporu je neuznání nároku na odpočet daně dle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění dalších předpisů (dále jen „ZDPH“) z přijatých zdanitelných plnění žalobkyní od dodavatele obchodní společnosti SMARTINO CZ s.r.o. v likvidaci (dále jen „SMARTINO“).
3. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nesprávné hodnocení důkazních prostředků, když žalovaný nevzal v úvahu rozdíl v obsahové kvalitě dokladů o hmotném a nehmotném plnění. Žalobkyně upozorňuje, že jiný obsah tak mají doklady o uskutečnění hmotného plnění, které lze jednoduše kvantifikovat, avšak jiný obsah mají doklady o nehmotném plnění, které poskytuje žalobkyně (úklidové práce, skladovací a balicí služby apod.). Takové služby nelze dostatečně kvantifikovat. Navzdory tomu žalobkyně veškeré doklady objektivizovala, o plněních vedla písemné záznamy, na jejichž základě byla vystavena faktura, která byla posléze zaplacená.
4. Správce daně podle žalobkyně na ni kladl nepřiměřené požadavky a sám ani v rámci zpráv o daňové kontrole neuvedl, jaké další dokumenty měla žalobkyně předložit. Žalobkyně poskytovala plnění třetím osobám jednak prostřednictvím vlastních zaměstnanců, jednak formou dodávek od svých dodavatelů (jejich pracovníků) a bez subdodávek by nebylo v jejích silách splnit zakázky objednatele, které byly následně i zaplacený. Uvedené svými výpověďmi podpořili i slyšení svědci. Správce daně přitom nezpochybňuje, že plnění se uskutečnilo, vytýká žalobkyni pouze nedostatečnost v podkladech. Měl-li správce daně pochybnosti, měl žalobkyni o nedostatecích poučit a namísto doměření daně rozhodnout o uložení pokuty či stanovit daň za pomoci pomůcek.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně staví svou obranu na tom, že nemůže nést následky za to, že správní orgán nekonal. Blíže uvádí, že v době navázání obchodní spolupráce nebyla společnost SMARTINO zveřejněna v seznamu nespolehlivých plátců. K tomu došlo až později s několikaletou prodlevou dne 2. 5. 2019. Žalobkyně neměla proto reálnou možnost si dodavatele z věrohodných zdrojů ověřit a tak případně nezvolit možnost s ním spolupracovat. Správce daně tak vytvořil podmínky pro žalobcovu objektivní domněnku, že dodavatel řádně funguje. Na podporu uvedeného odkazuje žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 Afs 252/2017-31, v němž soud mimo jiné uvedl, že „*Vychází-li osoba povinná k dani v dobré víře ze správnosti zveřejněných údajů o daňových subjektech, nelze jí klást k tíži skutečnosti následně zjištěné, byť i mohou o zapojení do podvodné transakce z hlediska objektivních skutečností svědčit.*“
6. Závěrem žalobkyně trvá na tom, že prokázala splnění materiálních podmínek pro nárok na odpočet. Z důkazních prostředků vyplývá, že se v daném případě nejednalo o fiktivní plnění, vše bylo potvrzeno svědky, zaplacený. Vykazovala-li evidence žalobkyně dílčí nedostatky, mohla jí být uložena správní sankce a v nejzazším případě mohla být daň stanovena dle pomůcek.
7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že nadále setrvává na právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí. Žalobní námitky

považuje za liché, neboť je to právě žalobkyně, která neunesla důkazní břemeno a neprokázala svá tvrzení uvedená v daňovém přiznání.

8. K námitkám v prvním žalobním bodu žalovaný uvádí, že žalobkyně unesla své primární důkazní břemeno, když předložila správci daně formálně správné daňové doklady, čímž došlo k přenesení důkazního břemene na správce daně. Poté správce daně důkazní břemeno přenesl zpět na žalobkyni tím, že řádně a dostatečně konkrétně zformuloval své pochybnosti týkající se důkazních prostředků předložených žalobkyní a s těmito pochybnostmi ji seznámil ve výzvách k prokázání skutečností č. j. 775750/17/2401-60563-404915 ze dne 8. 8. 2017 (zdaňovací období listopad 2016) a č. j. 33714/18/2401-60564-402991 ze dne 25. 1. 2018 (zdaňovací období leden 2017). Povinností daňového subjektu je totiž nejen předložení daňových dokladů, ale rovněž prokázání, že přijatá zdanitelná plnění byla uskutečněna v předmětu a v rozsahu plnění žalobkyní tvrzeném. Žalobkyně svá tvrzení neprokázala.
9. Z žalobkyní předložených daňových dokladů od společnosti SMARTINO nelze blíže určit rozsah a předmět deklarovaných plnění, to platí rovněž i o předložených objednávkách a rámcové smlouvě. Nelze identifikovat ani zaměstnance, kteří měli předmětné práce vykonávat. Nebylo tak možné ověřit skutečnou existenci těchto osob a ani faktické provedení předmětných prací danými osobami. V jednom případě neodpovídaly počty odpracovaných hodin uvedených v jednotlivých důkazních prostředcích. Rovněž na základě provedených svědeckých výpovědí nebylo možné prokázat uskutečněná zdanitelná plnění, nesrovnalosti se týkaly i hotovostních a bezhotovostních plateb mezi žalobkyní a společností SMARTINO (viz body [48] až [49] žalobou napadeného rozhodnutí). Skutečností, že bylo poskytováno nehmotné plnění, nelze omluvit neurčitost či nekonkrétnost předložených dokladů. I v případě nehmotného plnění je možné poskytované služby blíže specifikovat a identifikovat osoby, které práce prováděly. K poukazu na rozsudky NSS č. j. 2 Afs 177/2006-61 ze dne 15. 5. 2007 a č. j. 1 Afs 103/2009-232 ze dne 3. 2. 2010 žalovaný uvádí, že se s nimi ztotožňuje, avšak stále platí, že si žalobkyně nad rámec svých běžných obchodních potřeb a vlastně ani v jejich rámci neopatřila dostatek důkazních prostředků, které prokazují předmět a rozsah zdanitelných plnění.
10. K námitce žalobkyně, že správce daně jí nesdělil, jakou obezřetnost měla vyvinout, a jaké důkazní prostředky měla správci daně předložit, žalovaný uvádí, že nebylo povinností správce daně žalobkyni sdělovat, jaké důkazní prostředky měla k prokázání uskutečněného zdanitelného plnění předložit. Bylo pouze volbou samotné žalobkyně, jaké zvolí důkazní prostředky pro dokumentaci své obchodní činnosti.
11. K námitkám ve druhém žalobním bodu žalovaný uvádí, že skutečnost, zda společnost SMARTINO byla či nebyla toho času správcem daně evidována jako nespolehlivý plátc, není v daném případě podstatná. Pro předmětnou věc je podstatné, že nebylo žalobkyní prostřednictvím důkazních prostředků doloženo, že plnění mezi žalobkyní a dodavatelem proběhlo tak, jak bylo žalobkyní tvrzeno. Žalovaný odmítá námitku žalobkyně, že správce daně vytvořil podmínky pro objektivní domněnku žalobkyně, že dodavatel řádně funguje a tím ovlivnil její uplatnění nároku na odpočet DPH. Řízení o prohlášení daňového subjektu nespolehlivým plátcem má již z logiky věci kvůli stanoveným podmínkám určitou prodlevu od počínajícího vykazování znaků nespolehlivého plátce. Žalovaný dodává pro úplnost, že společnost SMARTINO je

zveřejněna jako nespolehlivý plátce ode dne 7. 5. 2019, přičemž předmětné daňové kontroly žalobkyně byly ukončeny již v roce 2018.

12. Žalovaný nesouhlasí s žalobkyní, že namísto odepření nároku na odpočet daně by bylo vhodnější udělit žalobkyni pokutu. Správce daně je oprávněn uložit pokutu pouze v taxativně vymezených případech (§ 189, § 246, § 247, § 247a a § 250 daňového řádu), přičemž mezi ně nespadá nesplnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně dle § 72 a § 73 ZDPH. Správce daně tak postupoval v souladu se zákonem, když na základě skutečnosti, že žalobkyně neunesla břemeno důkazní, vyloučil nárok na odpočet daně a následně na základě výsledků daňových kontrol doměřil daň za předmětná zdaňovací období.
13. K poukazu, že zde byla možnost stanovení daně na základě pomůcek, žalovaný uvádí, že daňový řád upřednostňuje před stanovením daně na základě pomůcek stanovení daně dokazováním. Podle § 98 odst. 1 daňového řádu pro eventualitu stanovení daně na základě pomůcek musí být splněna podmínka, že daň nelze stanovit na základě dokazování. V daném případě nebyly splněny podmínky pro stanovení daně dle pomůcek podle § 98 odst. 1 daňového řádu, když nebyla ani zpochybněna podstatná část účetnictví žalobkyně, neboť daňové kontroly se zabývaly pouze jedním dílčím zdaňovacím obdobím v roce 2016 a jedním dílčím zdaňovacím obdobím v roce 2017.
14. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný v soudem stanovené lhůtě nesdělili soudu, že s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání nesouhlasí (§ 51 s.ř.s.).
15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
17. Soud nejprve předesílá, že pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada (71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a proto obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54).
18. Soud shledal námitky žalobkyně nedůvodnými a to z následujících důvodů:
19. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nesprávné hodnocení důkazních prostředků, konkrétně vytýká žalovanému, že nevzal v úvahu rozdíl v obsahové kvalitě dokladů o hmotném a nehmotném plnění, přičemž žalobkyně poskytuje plnění (úklidové práce, skladovací a balicí služby apod.), které nelze dostatečně kvantifikovat.
20. Zdejší soud na úvod připomíná, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že jakkoli „prokazování nároků na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, je současně třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je deklarováno.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Afs 5/2011 - 130). V daňovém řízení se přitom uplatňuje zásada, podle které má daňový subjekt povinnost jednak přiznat daň (břemeno tvrzení) a

jednak povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Daňový subjekt má zároveň v pochybnostech povinnost prokázat pravdivost údajů deklarovaných na daňovém dokladu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 9 Afs 93/2007 - 84). Daňový doklad je pouze důkazem, který potvrzuje hmotněprávní aspekty provedení zdanitelného plnění. Faktické uskutečnění zdanitelného plnění nicméně nemusí být vždy prokázáno formálně správným daňovým dokladem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013 - 79). Daňový doklad totiž nemusí vždy prokazovat, že se zdanitelné plnění, které je jeho předmětem, opravdu uskutečnilo. Daňový doklad, který jen simuluje uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a opravňuje správce daně požadovat, aby daňový subjekt existenci zdanitelného plnění prokázal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 - 107).

21. Je třeba dodat, že důkazní břemeno ohledně prokazování skutečností, které je daňový subjekt povinen uvádět v daňovém tvrzení leží zcela na daňovém subjektu. Důkazní břemeno ležící na žalovaném jako správci daně je v tomto případě omezeno pouze na prokázání skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Při takovém zpochybnění přechází důkazní břemeno zpět na daňový subjekt, který je následně povinen věrohodnost skutečností v daňovém tvrzení prokázat dalšími důkazy, odlišnými od bezvadných daňových dokladů.
22. V posuzované věci je mezi účastníky sporné, zda žalobkyně prokázala, že oprávněně uplatnila nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění dle ustanovení § 72 a § 73 ZDPH od dodavatele společnosti SMARTINO. Z výše uvedeného vyplývá, že tedy bylo na vůli žalobkyně, jakým způsobem a jakými důkazními prostředky prokáže svá tvrzení, tedy že došlo k dodání předmětného plnění deklarovaným dodavatelem tak, jak je uvedeno na dokladech vystavených společností SMARTINO.
23. V žalobě žalobkyně nekonkretizuje jaké důkazní prostředky k prokázání svého nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od dodavatele SMARTINO předložila či navrhla, pouze uvádí, že o plněních vedla písemné záznamy, na jejichž základě byly vystaveny daňové doklady, které byla zaplacený a v průběhu kontroly byli slyšeni svědci, kteří uskutečnění plnění potvrdili.
24. Ze správního spisu soud ověřil, že správce daně u žalobkyně zahájil dne 7. 3. 2017 daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období listopad 2016 (viz protokol o ústním jednání č. j. 190677/17/2401-60563-404915) a dne 21. 11. 2017 zahájil daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období leden 2017 (viz protokol o ústním jednání č. j. 959111/17/2401-60563-401066).
25. Žalobkyně předložila správci daně daňové doklady od dodavatele společnosti SMARTINO (viz tabulka č. 2 na stranách 5 a 6 Zprávy o daňové kontrole za zdaňovací období listopad 2016 a tabulka č. 2 na straně 6 Zprávy o daňové kontrole za zdaňovací období leden 2017), objednávky předmětných prací, Rámcovou smlouvu o provádění prací a služeb uzavřenou mezi žalobkyní a společností SMARTINO dne 8. 8. 2016 (dále jen „Rámcová smlouva“), která obsahuje vymezení předmětu plnění tak, že: *„Předmětem díla je dodávka úklidových, pomocných, pomocných a skladových a s tím souvisejících prací na provozech Mrazírna Jazlovce, chladiřna Jazlovce, areál Velká Pecka, Globus, práce úklidových a skladových pracovníků, pomocných pracovníků v rozsahu určeném vždy na jeden kancelářský měsíc“*. Dále žalobkyně předložila „Docházku brigádníků“ obsahující počet pracovníků

s uvedením hodinové sazby, počet hodin a dnů a celkové účtované ceny za jednotlivé akce s datem 1. 11. 2016 (pomocné a skladové práce mrazírna H2 v areálu HOPI, výpomoc při inventuře a kontrol mrazírna H1+ v areálu HOPI, úklid kanceláří HOPI, pomocné a skladové práce mrazírna H4 v areálu HOPI, pomocné a skladové práce mrazírna H3 v areálu HOPI, pomocné a skladové práce mrazírna H1 + v areálu HOPI, pomocné a skladové práce suchý sklad CONOPS HOPI, pomocné a skladové práce chladírna Makro H1 HOPI, úklidové práce a kuchyně na hotelích Ariston, Carlton, rezidence Appia, Kavalír, úklidové a pomocné práce v kuchyni – hotel Belveder).

26. Poté správce daně vydal dne 8. 8. 2017 výzvu, v níž vyzval žalobkyni u zdaňovacího období listopad 2016 k prokázání splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně dle ust. § 72 a 73 ZDPH, jenž ve výzvě podrobně konkretizoval (včetně uvedení čísla daňového dokladu, předmětu i místa plnění), dále dne 25. 1. 2018 vydal výzvu, v níž vyzval žalobkyni u zdaňovacího období leden 2017 k prokázání splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně dle ust. § 72 a 73 ZDPH, jenž ve výzvě.
27. Žalobkyně na doručené výzvy správci daně zaslala jednak „Docházku brigádníků“, která obsahuje seznam pracovníků, hodinové sazby, počet hodin a dnů a celkové účtované ceny za jednotlivé akce bez bližší specifikace pracovníků a rozsahu plnění a dále ručně psané seznamy obsahující příjmení jednotlivých pracovníků, které však jsou špatně čitelné a některé i nečitelné a to bez uvedení bližších údajů sloužících k identifikaci těchto osob.
28. Dne 21. 11. 2017 správce daně provedl u žalobkyně místní šetření, v jehož průběhu byla slyšena předsedkyně žalobkyně paní O. T., která k identifikaci pracovníků uvedených na ručně psaných seznamech pouze příjmením uvedla, že o statusu jednotlivých osob nemá informace a že bude muset v dané věci kontaktovat společnost SMARTINO. Systém fungoval tak, že na základě sdělení určených osob z řad vlastních zaměstnanců, tzv. „partáků“ věděla, jaké konkrétní práce tito lidé vykonávaly, ale do styku s nimi na rozdíl od tzv. „partáků“ nepřišla. Konkrétní počet těchto zaměstnanců nemohla specifikovat, jejich počet se odvíjel podle aktuální denní potřeby. K přepravě zaměstnanců poskytnutých společností SMARTINO uvedla, že byli na jednotlivá místa výkonu práce sváženi vlastními mikrobusey žalobkyně (ve zdaňovacím období listopad 2016 měla žalobkyně čtyři mikrobusey) ze stanice metra Opatov, kde bylo jejich shromaždiště. Tzv. „partáci“ zapsali jména přítomných zaměstnanců na jednotlivých pracovištích do sešitu a tyto zápisy sloužily jako podklad pro vytvoření tzv. „šichtovnice“, kterou následně odsouhlasil pan Kresta, jednatel společnosti SMARTINO.
29. Dne 5. 12. 2017 bylo správci daně doručeno podání žalobkyně, k němuž připojila seznam jmen a příjmení (v některých případech pouze příjmení) pracovníků, kteří měli předmětné práce provádět, přepsané do elektronické verze (bez další možné identifikace) a dále e-mailovou korespondenci s panem L. K., jednatelem společnosti SMARTINO, který uvedl, že z důvodu nekontaktnosti svého dodavatele, společnosti Omítky - Podlahy s.r.o. i jejího likvidátora nemůže doložit žádnou bližší identifikaci předmětných zaměstnanců.
30. V rámci vyjádření k výsledkům kontrolních zjištění na DPH za posuzovaná zdaňovací období předložila žalobkyně dále elektronické knihy jízd vozidel žalobkyně registračních značek 1AU3238, 1AU3744, 1AU1640 a 3AA7197 a to za účelem prokázání přepravy pracovníků poskytnutých společností SMARTINO z parkoviště u zastávky metra Opatov na jednotlivá pracoviště. Dále žalobkyně předložila 9 ručně psaných kroužkových bloků, ve kterých jsou

uvedeny seznamy zaměstnanců za předmětná zdaňovací období. U jmen osob, které měly nastoupit do vozidel žalobkyně ve stanici metra Opatov je uveden údaj, kolik měly tyto osoby odpracovat hodin, jména osob nejsou vždy čitelná.

31. K odvolání žalobkyně připojila dále „Výňatek z knihy jízd“ s vyznačením místa na mapě za účelem prokázání, že u prací prováděných v areálu HOPI žalobkyně vyzvedla na domluveném místě (stanice metra Opatov - ulice Chilská, resp. Brněnská) pracovníky poskytnuté společností SMARTINO a dopravila je do areálu HOPI (ulice Zděbradská, Jazlovice).
32. V rámci doplnění řízení byla dne 7. 10. 2019 uskutečněna výpověď svědků V. B., N. S., V. M. a dne 10. 10. 2019 byla uskutečněna výpověď svědků D. M. a O. I.
33. Svědek V. B. uvedl, že je zaměstnancem žalobkyně asi 10 let, je zařazen na pracovní pozici skladník v areálu HOPI v Jazlovicích, společnost SMARTINO nezná, k účetnictví a daňovým dokladům přístup nemá, daňové doklady vystavené společností SMARTINO neviděl a není mu známo, jaká konkrétní plnění na nich byla uvedena a ani jejich rozsah, v areálu HOPI pracují i zaměstnanci jiných firem, svědek zná pouze „staré“ pracovníky, nové nezná, počet zaměstnanců se mění v průběhu roku v závislosti na sezóně, zaměstnance žalobkyně a jiné zaměstnance nelze rozlišit, neboť ve skladech jsou oblečení všichni stejně.
34. Svědkyně N. S. vypověděla, že je zaměstnankyní žalobkyně od roku 2016, v předmětných zdaňovacích obdobích byla „parťákem“ s místem výkonu práce Velká Pecka v Praze 6, je jí známo, že žalobkyně od roku 2016 spolupracovala se společností SMARTINO, ta poskytovala zaměstnance, svědkyně měla povinnost dojít na zastávku, kde se poptávala, kdo je od společnosti SMARTINO, ty vyzvedla, zapsala si jména a odvedla je na pracoviště. Tyto osoby identifikovala podle jejich sdělení, že jsou od společnosti SMARTINO. Svědkyně byla jako jediná pověřena dohledem nad zaměstnanci od společnosti SMARTINO. K účetnictví a daňovým dokladům svědkyně neměla přístup, daňové doklady vystavené společností SMARTINO neviděla a není jí známo, jaká konkrétní plnění na nich byla uvedena a neznala ani jejich rozsah.
35. Svědek V. M. uvedl, že je zaměstnancem žalobkyně od roku 2007, asi od roku 2014 se stal technickým zástupcem firmy, v předmětných zdaňovacích obdobích byl místem výkonu práce areál HOPI v Jazlovicích, je mu známo, že žalobkyně spolupracovala se společností SMARTINO, která mu poskytovala pracovníky, k účetnictví a daňovým dokladům neměl přístup, daňové doklady vystavené společností SMARTINO neviděl a není mu známo, jaká konkrétní plnění na nich byla uvedena a nezná ani jejich rozsah. Poskytování zaměstnanců sjednávala paní T., předsedkyně žalobkyně. Jak zaměstnanci poskytnutí společností SMARTINO, tak zaměstnanci žalobkyně byli do areálu HOPI přepravováni ze zastávky Opatov vlastní dopravou žalobkyně (4 až 5 transitů). Svědek byl odpovědný za provoz v areálu HOPI, byl pověřen dohledem nad zaměstnanci poskytnutými společností SMARTINO, kontroloval jejich docházku, evidoval počet odpracovaných hodin a osobně je prováděl přes vrátnici, průměrně denně poskytla společnost SMARTINO cca 70 zaměstnanců.
36. Svědek D. M. vypověděl, že je zaměstnancem žalobkyně od roku 2014 nebo 2015 na pozici skladník v areálu HOPI v Jazlovicích, konkrétně v mrazírně, společnost SMARTINO svědek nezná, k účetnictví a daňovým dokladům neměl přístup a nikdy je

neviděl, zda v areálu HOPI pracovali v předmětných zdaňovacích obdobích kromě zaměstnanců žalobkyně a společnosti HOPI s.r.o. jiní zaměstnanci není svědkovi známo.

37. Výše uvedená rekapitulace provedených důkazních prostředků svědčí o tom, že dokazování bylo provedeno v dostatečné míře, sporným je pouze, zda popsány důkazními prostředky byl prokázán nárok žalobkyně na odpočet daně z plnění poskytnutých společností SMARTINO v předmětných obdobích.
38. Lze konstatovat, že správce daně, potažmo žalovaný dospěli k závěru, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno z důvodu neprokázání předmětu a rozsahu plnění v daňových dokladech přijatých od společnosti SMARTINO. K tomuto závěru dospěl správce daně proto, že z Docházky brigádníků a ručně psaných seznamů pracovníků, kteří měli provádět předmětné práce, nebylo možno ověřit bez uvedení bližších údajů o těchto osobách, že přijatá zdanitelná plnění od společnosti SMARTINO byla uskutečněna tak, jak je na sporných daňových dokladech deklarováno, tj. v tvrzeném předmětu a rozsahu plnění. Rovněž následně předložený seznam jmen a příjmení pracovníků (v některých případech pouze příjmení) přepsaný do elektronické verze neobsahuje žádné bližší údaje k identifikaci uvedených osob. Z e-mailové komunikace s L. K., jednatelem společnosti SMARTINO, z důvodu nekontaktnosti svého dodavatele společnosti Omítka - Podlahy s.r.o. i jejího likvidátora nemůže doložit žádnou bližší identifikaci těchto zaměstnanců) vyplývá, že bližší identifikace těchto osob není známa ani společnosti SMARTINO a z důvodu nekontaktnosti jeho dodavatele ji nelze nijak ověřit.
39. Z přehledu předložených důkazních prostředků (viz bod 30. a 31. tohoto rozsudku, pozn. soudu) je zřejmé, že žalobkyně se snažila prokázat dopravu pracovníků, kteří měli provádět předmětné práce od společnosti SMARTINO z parkoviště u zastávky metra Opatov na jednotlivá pracoviště, proto předložila elektronické knihy jízd svých vozidel registračních značek 1AU3238, 1AU3744, 1AU1640 a 3AA7197. Z těchto knih ve zdaňovacím období listopad 2016 však správce daně zjistil, že ani jedno vozidlo neuskutečnilo jízdu do areálu HOPI na adrese Zděbradská 74, Jazlovce, ačkoliv se mělo jednat o místa výkonů práce zaměstnanců poskytnutých společností SMARTINO; ve zdaňovacím období leden 2017 byla podle těchto knih jízd uskutečněna pouze jedna jízda do areálu HOPI, a to dne 20. 1. 2017, byť podle „Docházky brigádníků“ a ručně psaných seznamů pracovníků měly být v lednu 2017 prováděny práce v areálu HOPI i v dalších dnech. V elektronických knihách jízd nejsou uvedeny žádné jízdy ani na adresy hotelů Belvedere, Ariston, Carlton a rezidencí Appia a Kavalír, ačkoli se mělo rovněž jednat o místa výkonů práce pracovníků poskytnutých společností SMARTINO. Žalobkyně doplnila dokazování rovněž o 9 kroužkových bloků, které obsahovaly (ne zcela čitelně) seznamy zaměstnanců za předmětná zdaňovací období s tvrzením, že tyto osoby mají být osobami, které nastoupily do vozidel ve stanici metra Opatov, u osob je uveden i početní údaj, kolik hodin měly tyto osoby odpracovat. Správce daně provedl porovnání počtu osob v nich uvedených v jednotlivých dnech s počty osob uvedených v jednotlivých dnech s dříve předloženými ručně psanými seznamy tzv. „šichtovnicemi“, přičemž zjistil jejich vzájemným párováním, že navzdory tomu, že údaje uvedené v kroužkových blocích měly být prvotními záznamy o přítomnosti předmětných pracovníků na pracovišti a jejich odpracované době, tyto údaje se v řadě případů liší od údajů deklarovaných v tzv. „šichtovnicích“. Žalovaný pod bodem [34] napadeného rozhodnutí k tomu uvedl konkrétní příklad a odkázal v podrobnostech na Zprávy o daňové kontrole za předmětná období. V rámci odvolacího řízení pak žalobkyně předložila další důkazní prostředek, a

sice „Výňatek z knihy jízd“ s vyznačením místa na mapě, k němuž žalovaný uvedl, že „na první straně je uveden náhled na mapě s vyznačením místa „Makro HOPI Jazlovce“ pod nímž je viditelný text - výňatek z knihy jízd, ze kterého však není zřejmé, jaké vozidlo mělo jízdu uskutečnit, ani v jaký den měla být tato jízda uskutečněna. Není zde navíc uvedena žádná jízda z ulic Chilská či Brněnská, jak tvrdí odvolatel. Z této strany odvolatelem předloženého Výňatku z knihy jízd s vyznačením místa na mapě tedy není nijak patrné uskutečnění jízdy od stanice metra Opatov do areálu HOPI v předmětných zdaňovacích obdobích. Na druhé straně odvolatelem předloženého Výňatku z knihy jízd s vyznačením místa na mapě je vyznačen pohyb vozidla dne 10. 01. 2017 s počátkem jízdy Novovysočanská 10/502, Praha do místa Nupaky, okres Praha-východ a dále v časové návaznosti do místa K Hrnčířům 34, Praha s barevně odlišeným vyznačením jízdy na adresu Brněnská, Praha, kde mělo být dle tvrzení odvolatele nástupní místo zaměstnanců poskytnutých obchodní společností SMARTINO. Z přehledu jízdy tak není patrné uskutečnění jízdy na adresu Zděbradská, Jazlovce, tj. do areálu HOPI, jak tvrdí odvolatel. Dále je na druhé straně odvolatelem předloženého Výňatku z knihy jízd s vyznačením místa na mapě vyznačen pohyb vozidla dne 11. 01. 2017 z místa Novovysočanská 10/504, Praha do místa Novovysočanská 10/504, Praha a nikoli z ulice Chilská, resp. Brněnská na adresu Zděbradská, Jazlovce, jak tvrdí odvolatel. Přehledy jízd uvedené na druhé straně odvolatelem předloženého Výňatku z knihy jízd s vyznačením místa na mapě měly být navíc realizovány vozidlem registrační značky 6AY0816, kdy tato registrační značka nekoresponduje ani s jedním vozů ve vlastnictví odvolatele, k nimž byly odvolatelem v rámci daňových kontrol na DPH za předmětná zdaňovací období předloženy elektronické knihy jízd a která měla dle tvrzení odvolatele sloužit k odvozu jednotlivých zaměstnanců.“.

40. S výše popsaným hodnocením jednotlivých důkazních prostředků se soud shoduje, shledává je racionální odpovídající skutkovým zjištěním a dodává, že předložený seznam zaměstnanců obsažený v Docházce brigádníků, v ručně psaném seznamu zaměstnanců doplnění jeho přepisem v elektronické podobě bez dalších identifikačních údajů nemá vypovídací schopnost sám o sobě prokázat, že osoby, jejichž příjmení, popř. i jména osob, která jsou zde uvedena, prováděly předmětné práce tak, jak je uvedeno v daňových dokladech vystavených společností SMARTINO, tj. v tvrzeném předmětu a rozsahu plnění, a není je možno vysledovat ani ve vzájemném porovnání s dalšími provedenými důkazy. O tom, že žalobkyně není schopna správci daně uvést bližší identifikaci jmenovaných osob svědčí právě i jí předložená e-mailová komunikace s L. K., jednatelem společnosti SMARTINO. K důkazním prostředkům, jimiž žalobkyně prokazovala dopravu zaměstnanců, kteří měli provádět předmětné práce od společnosti SMARTINO z parkoviště u zastávky metra Opatov na jednotlivá pracoviště, soud dodává, že elektronické knihy jízd vozidel žalobkyně či 9 kroužkových bloků, které obsahují seznamy zaměstnanců za předmětná zdaňovací období nebo „Výňatek z knihy jízd“ s vyznačením místa na mapě jsou důkazními prostředky, které tvrzení žalobkyně neprokazují, naopak je zpochybňují a to z důvodu rozporu s ostatními důkazními prostředky tak, jak bylo žalovaným podrobně podáno pod body [33] až [35] žalobou napadeného rozhodnutí. Tyto skutkové závěry nebyly vyvráceny ani provedenými svědeckými výpověďmi, jimiž bylo důkazní řízení doplněno.
41. Svědci V. B., D. M. a O. I. ve svých výpovědích shodně uvedli, že společnost SMARTINO či jejího jednatele neznají a nemají ani přístup k účetnictví žalobkyně či jejím daňovým dokladům. Shrnuto žádný z těchto svědků tvrzení žalobkyně o provádění předmětných prací tak, jak je uvedeno v daňových dokladech vystavených společností SMARTINO, tj. v tvrzeném předmětu a rozsahu plnění, nijak nepotvrdil.

42. Naopak spolupráci se společností SMARTINO potvrdila svědkyně N. S. a to spolupráci v areálu Velká Pecka v Praze 6, což se týká faktur č. 20160037 ze dne 30. 11. 2016 a č. 2017001 ze dne 31. 1. 2017, které byly vystaveny za pomocné balící práce chladírna v areálu Velká Pecka. Rovněž svědek V. M. potvrdil spolupráci se společností SMARTINO a to v areálu HOPI v Jažlovicích, což lze vztáhnout k fakturám č. 20160040 až 20160047 a 2017004 až 20170010 vystaveným touto společností za pomocné a skladové práce v areálu HOPI.
43. Žalovaný hodnotil výpověď svědkyně N. S. v bodu [38], v němž uvedl, že svědkyni nebylo známo, kteří konkrétní zaměstnanci práce ve Velké Pace prováděli a jaký byl průměrný denní počet těchto zaměstnanců, a to přes skutečnost, že je osobně vyzvedávala na zastávce MHD, vodila je pěšky do práce, evidovala jejich docházku a ze strany daňového subjektu byla jako jediná pověřena dohledem nad těmito zaměstnanci, protože dospěl k závěru, že výpověď této svědkyně je nekonkrétní a nelze ji proto osvědčit jako důkaz o tom, že k uskutečnění přijatých zdanitelných plnění od společnosti SMARTINO na základě daňových dokladů č. 20160037 a č. 2017001 došlo tak, jak je na nich deklarováno. Soud se s uvedeným hodnocením ztotožňuje a dodává, že svědkyně N. S. vypovídala značně obecně, neboť uváděla „*spolupracovali jsme se Martinem, dodávali nám lidi, bylo tam těch lidí hodně, ty lidi se točili.... Dělali jsme docházku, byli jsme pro ty lidi, psali se jména, pak jsem je odvedla na pracoviště, dostali přidělenou práci, to bylo všechno...*“. Na konkrétní otázky svědkyně odpovídala např. takto: na otázku „Je Vám známo, jaká konkrétní plnění, tj. jaké činnosti byly daňovému subjektu v předmětných zdaňovacích obdobích společností SMARTINO fakturovány?“, svědkyně odpověděla záporně; na otázku „Je Vám známo, v jakém rozsahu byla uvedená plnění v tomto období společností SMARTINO fakturována?“ svědkyně neodpověděla; na otázku „Je Vám konkrétně známo, jací pracovníci, kteří práci prováděli ve Velké Pece pracovali?“ uvedla svědkyně, že už si nevzpomíná; na otázku „Na základě čeho identifikovala tyto pracovníky jako pracovníky dodané společností SMARTINO v předmětném období?“, uvedla svědkyně, že to bylo jen na základě toho, že řekli, že jsou od SMARTINA, na otázku „Je Vám známo, jakým vozidlem se tito pracovníci dopravovali na jednotlivá místa výkonu jejich činnosti?“ svědkyně uvedla, že ona osobně nikoho nevozila, pouze je vyzvedla na zastávce a odvedla je do práce pěšky, je to kousek asi 3 minuty, je to zamotaná cesta; na otázku „Je Vám známo, kdo a jakým způsobem evidoval docházku těchto pracovníků?“ svědkyně uvedla, že se evidovaly jenom hodiny, ale ten člověk musel dělat nějakou práci, byli tam mistři a oni taky kontrolovali co, kdo dělá a oni přišli za svědkyní, pokud někdo nedělal, řekli jí, ať si na to dohlídne“. Výpověď svědkyně shledal soud za natolik nekonkrétní, že z ní nebylo možno seznat a ověřit uskutečnění přijatých zdanitelných plnění od společnosti SMARTINO, že tedy došlo k plnění na základě daňových dokladů tak, jak je na nich deklarováno, tj. v tvrzeném předmětu a rozsahu plnění.
44. Výpověď svědka V. M. byla popsána a hodnocena v napadeném rozhodnutí žalovaným v bodech [40] a [41], kde mimo jiné žalovaný uvedl, že „*Přestože dle tvrzení svědka V. M. měli být zaměstnanci poskytnutí obchodní společností SMARTINO přepravováni do areálu HOPI ze zastávky Opatov vlastní dopravou odvolatele, podle předložených elektronických knih jízd vozidel odvolatele registračních značek X, X, X a X neuskutečnilo ve zdaňovacím období listopad 2016 žádné z těchto vozidel jízdu do areálu HOPI, který se nachází na adrese Zděbradská 74, Jažovice. Ve zdaňovacím období leden 2017 byla do areálu HOPI uskutečněna jediná jízda, a to dne 20. 1. 2017 (viz bod [33] tohoto rozhodnutí). Uskutečnění jízd do areálu HOPI nevyplyvá ani z odvolatelem předloženého Výňatku z knihy jízd s vyznačením*

místa na mapě (viz bod [35] tohoto rozhodnutí). Tvzení svědka V. M. o přepravě zaměstnanců poskytnutých obchodní společností SMARTINO do areálu HOPI vlastní dopravou odvolatele tak nemá oporu v odvolatelem předložených důkazních prostředcích. Dle tvrzení svědka V. M. činil průměrný denní počet zaměstnanců poskytnutých obchodní společností SMARTINO cca 70, resp. 60 až 90 dle objemu práce (viz bod [40] tohoto rozhodnutí). V průběhu daňových kontrol na DPH za předmětná zdaňovací období odvolatel předložil dokumenty Docházka brigádníků (viz potvrzení o převzetí důkazních prostředků č. j. 795555/17/2401-60563-404915 ze dne 14. 08. 2017). Z těchto dokumentů je zřejmé, že v areálu HOPI mělo např. dne 1. 11. 2016 vykonávat práce celkem 154 osob (úklid kanceláří HOPI - 6 osob, mrázirna H1 - 40 osob, Makro - 38 osob, mrázirna H2 - 7 osob, mrázirna H3 - 15 osob, mrázirna H4 - 16 osob, suchý sklad CONOPS - 32 osob). Z odvolatelem předložených dokumentů Docházka brigádníků za leden 2017 je pak zřejmé, že práce v areálu HOPI vykonávalo po dobu 15 a více dnů celkem 135 osob (mrázirna H2 - 17 osob, sklad CONOPS - 48 osob, úklid kanceláří HOPI - 14 osob, mrázirna H1 - 56 osob). Svědek V. M. byl přitom dle svých tvrzení odpovědný za provoz v areálu HOPI, dohlížel nad zaměstnanci poskytnutými obchodní společností SMARTINO, kontroloval jejich docházku, evidoval počet odpracovaných hodin a tyto zaměstnance osobně prováděl přes vrátnici (viz bod [40] tohoto rozhodnutí). Počet zaměstnanců, kteří měli být odvolateli poskytnuty ze strany obchodní společnosti SMARTINO a vykonávat práce, které byly předmětem plnění dle sporných daňových dokladů, tak musel být svědkovi V. M. znám.“ Žalovaný dospěl k závěru, že výpověď tohoto svědka je v rozporu s ostatními zjištěními a nelze ji proto osvědčit jako důkaz o tom, že k uskutečnění přijatých zdanitelných plnění od obchodní společnosti SMARTINO na základě daňových dokladů č. 20160040 až 20160047 a 2017004 až 20170010 došlo tak, jak je na nich deklarováno, tj. v tvrzeném předmětu a rozsahu plnění.

45. Rovněž s tímto hodnocením výpovědi svědka se soud shoduje. Žalovaný správně při posouzení svědecké výpovědi ji porovnával s ostatními listinnými důkazy předloženými žalobkyní. Zjištěné rozpory s ostatními předloženými důkazy pak vedou k závěru o nevěrohodnosti výpovědi jmenovaného svědka.
46. Soud se dále shoduje i se skutkovým závěrem žalovaného, že výpověď svědkyně N. S. se nijak nevztahuje k pomocným a úklidovým pracím na hotelech Belvedere, Ariston, Carlton a rezidencích Appia a Kavalír, k pomocným a skladovým pracím v areálu HOPI, úklidu kanceláře PHOENIX a pomocným pracím v gastro provozu GLOBUS, které měla obchodní společnost SMARTINO pro žalobkyni rovněž vykonávat, stejně tak, že výpověď svědka V. M. se nijak nevztahuje k pomocným a balícím pracím chladírna v areálu Velká Pecka, pomocným a úklidovým pracím na hotelech Belvedere, Ariston, Carlton a rezidencích Appia a Kavalír, úklidu kanceláře PHOENIX a pomocným pracím v gastro provozu GLOBUS, které měla obchodní společnost SMARTINO pro žalobkyni rovněž vykonávat, neboť výpověď svědkyně N. S. se týkala pouze její činnosti vykonávané na pracovišti ve Velké Pace a výpověď svědka V. M. se vztahovala toliko k jeho činnosti v areálu HOPI.
47. Soud proto vyslovil první dílčí závěr, že skutkový stav v posuzovaném případě byl zjištěn nejen v dostatečném rozsahu, ale byl i správně posouzen, když jednotlivé důkazy byly hodnoceny samostatně, ale i ve vzájemné souvislosti. Vytýká-li žalobkyně žalovanému, že nevzal v úvahu rozdíl v obsahové kvalitě dokladů o hmotném a nehmotném plnění, považuje soud takovou námitku za zcela irelevantní, neboť rozhodující

je, aby žalobkyně jí zvolenými důkazními prostředky unesla své důkazní břemeno, což se v posuzovaném případě nestalo (viz výše).

48. K námitce žalobkyně, že správce daně na ni kladl nepřiměřené požadavky a sám ani v rámci zpráv o daňové kontrole neuvedl, jaké další dokumenty měla žalobkyně předložit, soud poukazuje na již výše uvedené, a sice, že důkazní břemeno ohledně prokazování skutečností, které je daňový subjekt povinen uvádět v daňovém tvrzení, leží zcela na daňovém subjektu. V daném případě správce daně vyhodnotil předložené doklady jako doklady, na základě nichž nelze seznat bližší specifikaci předmětu a rozsahu plnění. Z uvedeného důvodu přikročil k vydání výzev a to dne 8. 8. 2017, kdy vyzval žalobkyni u zdaňovacího období listopad 2016 k prokázání splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně dle ust. § 72 a 73 ZDPH, jenž ve výzvě podrobně konkretizoval (včetně uvedení čísla daňového dokladu, předmětu i místa plnění), dále dne 25. 1. 2018, kdy vyzval žalobkyni u zdaňovacího období leden 2017 k prokázání splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně dle ust. § 72 a 73 ZDPH, jenž ve výzvě rovněž konkretizoval. Obě tyto výzvy jsou dostatečně podrobné a žalobkyně na ně reagovala předložením listinných důkazů a posléze návrhy na provedení svědeckých výpovědí, což bylo žalovaným akceptováno. Takový postup je zcela v souladu se zákonnou úpravou a nelze mu nic vytknout. Není povinností správce daně ani ve zprávě o daňové kontrole uvádět, jaké další dokumenty má daňový subjekt předkládat tak, aby unesl své důkazní břemeno.
49. Jestliže správce daně určitým způsobem vyjádří pochybnost o tvrzení daňového subjektu, je tento povinen svá tvrzení prokázat a pokud tak neučiní a nevyvrátí pochybnosti správce daně, neunese důkazní břemeno a správce daně je oprávněn daň stanovit nebo uplatněný daňový odpočet neuznat. Nebylo tedy na místě ani ukládat žalobkyni pokutu, jak tvrdí v žalobě, z důvodu nedostatečně vedené evidence či vyměřit žalobkyni daňovou povinnost za pomoci pomůcek. Postup správce daně, potažmo žalovaného odpovídá zákonné úpravě, a pokud by správce daně za výše popsaných okolností přistoupil k uložení pokuty či vyměření daně za pomoci pomůcek, postupoval by tak v rozporu se zákonem, což již bylo žalovaným vysvětleno v napadeném rozhodnutí pod bodem [70], na který soud pro stručnost odkazuje.
50. S ohledem na výše uvedené shledal soud námitky v prvním žalobním bodu nedůvodnými.
51. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně staví svou obranu na tom, že nemůže nést následky za to, že správní orgán nekonal, což dovozuje ze skutečnosti, že v době navázání její obchodní spolupráce se společností SMARTINO nebyla ještě tato společnost uvedena v seznamu nespolehlivých plátců, k čemuž došlo až s prodlevou dne 2. 5. 2019 a žalobkyně neměla proto reálnou možnost si dodavatele z věrohodných zdrojů ověřit.
52. Námitku tohoto obsahu shledává soud zcela nerozhodnou, neboť stěžejní v dané věci je skutečnost, že žalobkyni byl odepřen nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od společnosti SMARTINO z důvodu nesplnění hmotněprávních podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně zakotvených v ust. § 72 a § 73 ZDPH. Žalobkyně nemůže úspěšně přenášet důsledky neunesení svého důkazního břemene na správce daně z tvrzeného důvodu, tj. že společnost SMARTINO byla až dne 7. 5. 2019 prohlášena nespolehlivou osobou. Nadto žalovaný správně poukázal na skutečnost, že žalobkyni nebyla tato okolnost kladena k tíži a s ohledem na datum ukončení daňových kontrol na DPH za předmětná zdaňovací období a vydání napadených rozhodnutí (v roce

2018) jí ani z logiky věci nemohla být k tíži kladena. Pro úplnost soud dodává, že se ztotožňuje i s poukazem žalovaného pod bodem [47] napadeného rozhodnutí, že „Z hlediska opatrnosti si odvolatel mohl obchodní společnost SMARTINO prověřit ve veřejně dostupných zdrojích. Tímto prověřením by zjistil, že tato obchodní společnost sídlí na tzv. „virtuální adrese“ a nemá evidovanou žádnou provozovnu, z čehož je zřejmé, že nemá materiální zázemí pro poskytování služeb odvolateli. Dále odvolatel mohl zjistit, že obchodní společnost SMARTINO od svého vzniku v roce 2010 nezveřejnila žádné účetní výkazy (rozvahu, výkaz zisků a ztrát), z nichž by jinak mohly být zjistitelné její majetkové poměry a výsledky její hospodářské činnosti, čímž si neplní své zákonné povinnosti zakotvené v ust. § 21a zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví. Výše uvedené skutečnosti tak odvolatele měly vést k tomu, aby si obstaral dostatek důkazních prostředků k prokázání nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od obchodní společnosti SMARTINO“; jinými slovy seznam nespolehlivých plátců není jediným veřejným zdrojem informací, na základě nichž lze posoudit důvěryhodnost potenciálního obchodního partnera.

53. Rovněž námitky ve druhém žalobním bodu tak nejsou důvodné.
54. Závěrem nezbyvá soudu než zopakovat, že dokazování během daňového řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, ale naopak na povinnosti daňového subjektu prokázat svá tvrzení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125). Žalobkyně byla tedy povinna jasně a srozumitelně popsat okolnosti vzniku příslušného zdanitelného plnění a navrhnout konkrétní důkazy, které její tvrzení prokážou. Břemeno důkazní totiž spočívalo na žalobkyni, nikoliv na správci daně. Žalobkyně neunesla důkazní břemeno, když nevyvrátila pochybnosti správce daně a spolehlivě neprokázala předmět a rozsah plnění deklarovaného na daňových dokladech. Uvedený závěr se shoduje i s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107: „Nelze však přisvědčit stěžovateli, že pouhým doložením účetního dokladu, obsahujícího formální náležitosti, je nárok prokázán. Daň či nárok na odpočet daně nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění (§ 1 zákona o DPH). Tomu také koresponduje povinnost plátce vést záznamy o přijatých a uskutečněných zdanitelných plněních a evidovat zvlášť přijaté a vystavené doklady (§ 11 odst. 1). Zákon tedy nestojí na formálním vykazání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém. Jiný závěr by popíral smysl a účel zákona.“
55. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. listopadu 2021

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu